

Arrest

nr. 77 232 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende 23 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 28 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Rom te zijn, afkomstig uit Podujevë (Kosovo). U bezit de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de Kosovo-oorlog werd u, net zoals de andere mannen uit uw familie, door Serviërs gedwongen huizen te plunderen en lijken te begraven. Serviërs verweten jullie met Albanezen samen te werken. Sinds het einde van de oorlog, toen de Serviërs Kosovo verlieten, kende u meermaals problemen met Albanezen die u op hun beurt verweten met de Serviërs te hebben samengewerkt. U en uw gezin werden veelvuldig door Albanezen beledigd en geslagen waardoor u psychische problemen heeft. Uw partner M. X. (...) werd meermaals verkracht. In 2005 of 2006, op het moment dat verschillende Roma werden aangevallen door een groep van 20 à 25 mensen, werd u in Podujevë met een stuk hout op uw gezicht geslagen. In diezelfde periode stak een Albanese man, genaamd B. (...) u met een mes in de voet, nadat u een werkaanbieding had gekregen van een andere Albanese man. U vermoedt dat beide mannen ruzie hadden met elkaar. U kende geregeld problemen met B. (...): hij schold u uit, sloeg en schopte u. Op 17 juli 2011, toen u thuiskwam met twee andere Roma buurmannen na een dag werken in Servië, stelde u bij thuiskomst vast dat uw vrouw en kinderen er niet meer waren. Ook de gezinnen van uw twee burens waren verdwenen. Een andere buurman wist jullie te vertellen dat zij waren aangevallen door Albanezen waarna zij de vlucht hadden genomen richting Servië. Een uur of twee nadat u op de hoogte was gesteld van dit nieuws, leende u de auto van een vriend en vertrok u met uw twee buurmannen naar Servië om jullie gezinnen te zoeken. Eerst ging u naar Kursumlija, waar u uw partner niet vond. Vervolgens bent u naar Kragujevac gegaan waar u achtervolgd werd door twee wagens met geblindeerde ruiten. Toen u hen probeerde te ontvluchten, veroorzaakte u een auto-ongeval. U reed tegen een elektriciteitspaal aan. U was gewond aan uw hoofd en uw neus was gebroken. Vervolgens bent u uitgestapt en nam u de vlucht. De overige twee inzittenden overleefden het ongeval maar u weet niet hoe het hen is vergaan daar u diezelfde dag, namelijk op 19 juli 2011 bent vertrokken naar België. Op 21 juli 2011 kwam u aan in België alwaar u op 23 augustus 2011 asiel aanvraagde. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt voor uw komst naar België in 2011 steeds in Kosovo te hebben gewoond of daar tot recent nog verbleven te hebben. Vooreerst is het bijzonder merkwaardig dat u stelde dat u naar UNPROFOR zou gaan toen u in Kosovo een paspoort werd geweigerd. U werd echter niet aanvaard bij UNPROFOR omdat de Albanezen daarmee samenwerken (CGVS, p.9). UNPROFOR (United Nations Protection Force) is echter een VN-vredesmacht die actief was in Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië. In maart 1992 werd UNPROFOR in het leven geroepen en trad het in beginsel enkel op in Kroatië. In juni 1992 werd haar operatiegebied uitgebreid naar Bosnië-Herzegovina. Wanneer Kroatië in 1995 een verlenging van het mandaat weigerde werd UNPROFOR opgesplitst in drie verschillende missies met elk een eigen mandaat: UNPROFOR in Bosnië-Herzegovina, UNCRO (United Nations Confidence Restoration Operation) in Kroatië en UNPREDEP (United Nations Preventive Deployment Force) in Macedonië. Het UNPF (United Nations Peace Force) werd de overkoepelende organisatie. Na het Dayton akkoord van 14 december 1995 werd UNPROFOR op 20 december 1995 opgevolgd door de IFOR, een vredesmacht onder leiding van de NAVO.

Verder stelde u uw problemen in Kosovo aangegeven te hebben bij de politie. Gevraagd welke politie, noemde u het UCK. U verduidelijkte en zei dat het UCK het leger en de politie is. Geconfronteerd met het feit dat het UCK geen politiedienst is stelde u uiteindelijk dat de Kosovaarse politie een embleem van het UCK draagt (CGVS, p.15-16). Het UCK (Kosovaarse Bevrijdingsleger) is echter een para-militaire organisatie die in de jaren negentig vocht voor de onafhankelijkheid van Kosovo. Overeenkomstig resolutie 1244 van de VN-Veiligheidsraad hield het UCK op 20 september 1999 op te bestaan. In Kosovo worden politietaken uitgevoerd door de KP (Kosovo Police) en EULEX (European Union Rule of Law Mission). Daarnaast wordt eveneens bescherming geboden door KFOR (Kosovo Force).

Vervolgens beweerde u ten onrechte dat er in Podujevë geen Roma-vertegenwoordiger is (CGVS, p.14) en stelde u dat Albanezen artsen verboden om Roma te verzorgen (CGVS, p.12). Uit informatie blijkt echter dat Mefail Rama de lokale Roma-leider in Podujevë is en dat Roma in de gemeente Podujevë volledige toegang hebben tot het gezondheidssysteem.

Bovendien legde u weinig consistente verklaringen af omtrent uw vertrek naar België. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken Kosovo verlaten te hebben op 10 augustus 2011 richting België waar

u op 13 augustus 2011 en op 23 augustus 2011 asiel vroeg. U zou enkele dagen gewacht hebben alvorens asiel te vragen omdat u eerst even bij familie logeerde (DVZ, vraag 35). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u allereerst op 19 juli 2011 van Kosovo naar Servië gereisd te zijn. Meteen nadien wijzigde u uw verklaringen en stelde op 17 juli 2011 van Kosovo naar Servië te zijn gegaan. U bleef dan twee dagen in Servië en trok dan meteen naar België waar u op 23 juli 2011 aankwam (CGVS, p.7). Geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken opperde u dat de tolk u misschien niet goed had begrepen en stelde u dat u steeds werd tegengehouden om verder te spreken. U verklaarde tevens zeker te weten dat u de zevende maand van het jaar bent vertrokken (CGVS, p.8). U stelde ook kort na uw aankomst in België, 2 à 3 dagen later, asiel aangevraagd te hebben (CGVS, p.8). Uw verklaringen dat de tolk u misschien niet begreep en dat u werd gehinderd om verder te praten kunnen niet weerhouden worden. Na voorlezing van uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende u deze immers voor akkoord en bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal haalde u geen problemen aan met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken. U stelde alles toen goed begrepen te hebben (CGVS, p.2).

Tot slot legt u niet het minste begin van bewijs neer waaruit uw identiteit, afkomst of recent verblijf voor uw komst naar België kan afgeleid worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker in de aanhef van zijn verzoekschrift overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vordert van de bestreden beslissing, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaat hij eraan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State elke grondslag mist.

2.2. In zoverre verzoeker de vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nastreeft, dient te worden benadrukt dat de Raad slechts de bevoegdheid heeft om te vernietigen omwille van de redenen die zijn vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld en toont evenmin aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals hieronder zal blijken. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker houdt eerst een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en oppert vervolgens dat de bestreden beslissing hieraan niet voldoet. Daarnaast merkt hij op, verwijzend naar welbepaalde rechtsleer, dat het Vluchtelingenverdrag een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt. Verder laat hij gelden dat "wat Kosovo betreft, niet getwijfeld" kan "worden aan de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde incidenten tijdens de oorlog van 1999" en "in dit verband slopen geen tegenstrijdigheid in zijn

verklaringen". Voorts werpt verzoeker op dat de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, zeer relatief is en verschillende gerespecteerde organisaties het anders stellen. De situatie is wat verbeterd, maar tussen theorie en praktijk ligt nog een wereld van verschil, aldus verzoeker. Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van Amnesty International en uit het rapport van Human Rights Watch over de gedwongen terugleiding van RAE naar Kosovo. Wat de economische situatie betreft, stelt verzoeker dat de toestand is zoals hij die heeft geschetst. Het Commissariaat-generaal bevestigt, zo poneert verzoeker, dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, zoals o.a. belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en een hoge werkloosheid. Verzoeker merkt op dat een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke en sociale rechten, zoals gezondheidszorg, onderwijs en sociale zekerheid, voor de RAE vaak begint met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Volgens verzoeker is de Kosovaarse overheid zich hiervan bewust, maar worden geen stappen ondernomen ter eliminatie van dit probleem. Verzoeker citeert in dit verband een tekst van "de heer Adam".

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

3.4. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

3.5. Verzoeker heeft doorheen zijn asielprocedure herhaaldelijk verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 7, Vragenlijst DVZ 25/08/2011, p. 1) als op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/09/2011, p. 2) gaf hij aan Kosovaars staatsburger te zijn. Verzoeker wijst er ook thans in zijn verzoekschrift op "*in het bezit*" te zijn "*van de Kosovaarse nationaliteit*" (Verzoekschrift, p. 1). Verzoeker weet zijn verklaarde nationaliteit echter niet met enig objectief stuk te staven. Hij legt niet het minste begin van bewijs neer waaruit zijn nationaliteit, identiteit of afkomst kan afgeleid worden. Gelet op het gebrek aan bewijs van zijn nationaliteit, dient verzoekers nood aan bescherming beoordeeld te worden overeenkomstig dat van een staatloze (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396 AV). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat Kosovo zijn vroegere gewone verblijfplaats is. Verzoeker zou in Kosovo, meer bepaald Podujevë, geboren zijn en er tot zijn vertrek naar België verbleven hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/09/2011, p. 1, 6 en 12 en stuk 8, interview DVZ 25/08/2011, nr. 9, getiteld 'adres'). Verzoekers nood aan bescherming dient aldus te worden getoetst ten aanzien van Kosovo.

3.6. Verzoeker en zijn gezin zouden, zo blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, in Kosovo, meer bepaald in de stad Podujevë, omwille van hun Roma-origine voortdurend het slachtoffer zijn geweest van fysieke en verbale agressie vanwege de Albanese bevolking (stuk 7, Vragenlijst DVZ 25/08/2011, p. 3 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/09/2011, p. 10-18). Zij zouden herhaaldelijk en veelvuldig door Albanezen beledigd, mishandeld en geslagen zijn geweest. De Albanezen zouden hen ook verboden hebben om naar de stad of naar school te gaan en zij zouden verzoekers vrouw, M.X. genaamd, ook meermaals verkracht hebben. Wanneer zij toch hun huis verlieten, zouden ze telkens uitgescholden zijn geweest en allerhande etnisch geïnspireerde verwijten naar het hoofd geslingerd hebben gekregen. Volgens verzoeker heerste er in hun dorp een enorme haat tegenover de Roma's en ging dit zelfs zo ver dat Albanezen de dokters verboden om Roma's (nog) te helpen. In 2005 of 2006 zou een Albanese man, B. genaamd, met wie verzoeker voordien ook al meerdere problemen zou hebben gekend omwille van zijn etnische origine, verzoeker met een mes in zijn voet hebben gestoken. In diezelfde periode zouden een twintig à vijftig Albanezen verzoeker en andere Roma's, zowel volwassenen als kinderen, hebben aangevallen en geslagen, dit louter omwille van hun origine. Bij die aanval zou men verzoeker met een stuk hout op het gezicht hebben geslagen. Op 17 juli 2011 zouden verzoeker en twee buurmannen van hem, ook van Roma-origine, 's avonds bij hun thuiskomst hebben vastgesteld dat hun gezinnen waren verdwenen. Een andere buurman wist hen te vertellen dat Albanezen hun families zouden hebben aangevallen waarop die naar Servië zouden zijn gevlucht (*Ibid.*).

3.7. De Raad stelt vast dat voormelde door verzoeker ingeroepen vervolgingsproblemen geenszins steun vinden in en zelfs tegengesproken worden door de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 10, Landeninformatie, SRB Kosovo, situatie van Roma en Ashkali in de gemeente Podujevë/Podujevo). Hieruit blijkt immers dat er zich de laatste vijf jaar in de gemeente Podujevë, waartoe ook de stad Podujevë behoort, geen ernstige veiligheidsincidenten tegenover minderheden hebben voorgedaan. De Roma en Ashkali beschikken er over volledige bewegingsvrijheid en kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Uit de informatie blijkt eveneens dat er ook binnen de regio Prishtinë, waartoe de gemeente Podujevë behoort, al geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten zijn gemeld waarbij Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen het doelwit waren. Roma en Ashkali hebben in de gemeente Podujevë, zo blijkt voorts uit de informatie, ook volledige toegang tot het gezondheidssysteem en ondervinden geen problemen in de communicatie met de gezondheidsdiensten. Het ongestaafde betoog van verzoeker strookt dus niet met voormelde informatie, waardoor de geschetste vervolgingsfeiten geenszins als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Verzoeker kan dan ook geenszins worden bijgetreden waar hij beweert dat zijn verklaringen verenigbaar zijn met de realiteit.

3.8. De rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International, die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, zijn niet bij machte de specifieke, objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreide gedocumenteerde informatie die door de commissaris-generaal werd verzameld aan het wankelen te brengen. Uit deze rapporten, waarvan de juistheid alsook het actueel karakter niet kan worden nagegaan aangezien verzoeker geheel heeft nagelaten de concrete bron ervan weer te geven, kan

immers niet worden afgeleid dat er wel degelijk etnisch geïnspireerde incidenten plaatsvonden in de periode waarin verzoeker de vervolgingsfeiten situeert. De Raad wijst er bovendien op dat de door verzoeker aangehaalde rapporten betrekking hebben op de gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo "*Rights Displaced: Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo*", hetgeen *in casu* niet aan de orde is, aangezien de bestreden beslissing de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft die geen gedwongen terugleiding van verzoeker inhoudt.

3.9. De Raad wijst er voorts op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker incoherente en allerminst geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn pogingen om in Kosovo bescherming te krijgen voor zijn problemen. Zo gaf hij aan dat hij met zijn problemen niet naar de politie kon stappen omdat hij wist dat hij achteraf nog meer problemen zou krijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/09/2011, p. 13). Toen hem niet veel later de vraag werd gesteld of hij ooit een klacht had ingediend tegen zijn belagers, antwoordde verzoeker het volgende: "*Mocht niet, kon niet want ik was bang dat ze mij achteraf zouden vermoorden*" (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker gaf ook aan geen poging te hebben ondernomen om op een andere manier bescherming te zoeken, en hij stelde voorts dat hij niet naar de internationale politie kon gaan. Toen hem vervolgens werd gevraagd waarom hij geen pogingen had ondernomen om bescherming te zoeken, verklaarde verzoeker: "*Ik was bang van hen dat ze mij dan achteraf zouden vermoorden, mijn vrouw, mijn kinderen*" (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker verklaarde voorts nooit naar een Roma-vertegenwoordiger te zijn gegaan of naar een organisatie die zich bezig houdt met de belangen van Roma of met mensenrechten, met als reden dat "*Dat was er bij ons niet (...)*" (*Ibid.*, p. 14). Deze uitleg strookt, zo stelt de Raad vast, geenszins met voormelde aan het administratief dossier toegevoegde informatie, waaruit blijkt dat er in Podujevë wel degelijk een Romaleider is, welke Mefail Rama heet en als vertegenwoordiger voor de Roma-gemeenschap in het gemeentelijke "*comité van de gemeenschappen*" zetelt, en er in de gemeente Podujevë wel degelijk verschillende organisaties/NGO's bestaan die zich inzetten voor de Roma-gemeenschap (stuk 10, Landeninformatie, SRB Kosovo, situatie van Roma en Ashkali in de gemeente Podujevë/Podujevo). In strijd met zijn eerdere verklaringen zei verzoeker later wel bescherming te hebben gezocht: "*Ik was naar het leger van de Albanezen, UCK, en zij stuurden mij gewoon weg van hen*" (*Ibid.*, p. 15). Verzoeker stelde verder dat hij meermaals bij de politie ging aankloppen wanneer hij werd lastig gevallen, maar dat die hem steeds wandelen stuurde zonder hem te helpen (*Ibid.*, p. 16). Hij voegde eraan toe dat in de elf jaar tijd dat hij in Kosovo zou hebben gewoond – wat indruist tegen zijn eerdere verklaring zijn hele leven in Kosovo, meer bepaald Podujevë, te hebben gewoond- de politie maar een twee- à drietal keer zou zijn langsgekomen (*Ibid.*, p. 16). Eén van de laatste keren dat de politie zou zijn langs geweest, zonder verder iets te ondernemen, was, zo stelde verzoeker, in 2011 toen hij een brand was gaan aangeven (*Ibid.*, p. 16). Gevraagd welke politie dat was, verklaarde verzoeker aan de commissaris-generaal dat het "*UCK*" was en dat dit "*leger en politie*" was (*Ibid.*, p. 16). Toen de commissaris-generaal verzoeker er vervolgens mee confronteerde dat het UCK geen politie is, waarop verzoeker zich blijkens het gehoorverslag in stilzwijgen hulde, en hem werd gevraagd of hij ooit klacht heeft ingediend bij de Kosovaarse politie, stelde verzoeker: "*Zij waren allemaal daar en hebben een embleem van UCK*" (*Ibid.*, p. 16). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het UCK (Ushtria Clirimtare e Kosovës, Kosovaarse bevrijdingsleger) een para-militaire organisatie is die in de jaren negentig vocht voor de onafhankelijkheid van Kosovo en die overeenkomstig resolutie 1244 van de VN-Veilighedsraad op 20 september 1999 ophield te bestaan (stuk 10, Landeninformatie, www.minbuza.nl Ambtsbericht Kosovo 7/06/02). Nu, zo blijkt uit voormelde informatie, het UCK op 20 september 1999 formeel werd opgeheven, kan verzoeker onmogelijk ernstig voorhouden dat hij bij die organisatie herhaaldelijk, onder meer in 2005 en 2006, en zelfs tot in 2011 zijn problemen tevergeefs zou hebben aangekaart. Verzoeker gaf voorts ook nog aan, zo blijkt uit het gehoorverslag, geen klacht te hebben ingediend bij een hogere politiedienst of bij een ombudsman, omdat dit zijn doodsvonnis zou zijn geweest (*Ibid.*, p. 16-17). In strijd met verzoekers beweerde vruchteloze pogingen tot het verkrijgen van hulp vanwege de politie, welke hij niet in het minst staft, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, welke door verzoeker niet wordt weerlegd, dat Roma en Ashkali in Podujevë in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen

neerleggen bij de politie, dat het vertrouwen in de Kosovaarse politie (KP) over het algemeen goed is, dat klachten zonder onderscheid naar etnie worden behandeld en dat voornoemde gemeenschappen geen belangrijke belemmeringen ondervinden in hun toegang tot het gerechtelijk systeem (stuk 10, Landeninformatie, SRB Kosovo, situatie van Roma en Ashkali in de gemeente Podujevë/Podujevo). Gelet op de vele tegenstrijdigheden, enerzijds tussen verzoekers verklaringen onderling en anderzijds tussen die verklaringen en de informatie vervat in het administratief dossier, kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweringen tevergeefs politiebescherming te hebben ingeroepen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst de nodige bescherming ontbeert.

3.10. De Raad merkt ook op dat aan verzoekers verklaring afgelegd op het Commissariaat-generaal dat hij naar UNPROFOR ging toen hem in Kosovo een paspoort werd geweigerd, maar dat hij daar niet werd geholpen omdat de Albanezen met hen zouden samenwerken, evenmin geloof kan worden gehecht. Immers, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNPROFOR een VN-vredesmacht was die actief was in Kroatië, Bosnië-Herzegovina en Macedonië, die in maart 1992 in het leven werd geroepen en die, na het Dayton-akkoord van 14 december 1995, op 20 december 1995 werd opgevolgd door IFOR, een vredesmacht onder leiding van de NAVO (stuk 10, Landeninformatie, nl.wikipedia.org UNPROFOR), waardoor verzoeker zich in Kosovo onmogelijk bij UNPROFOR aangemeld kan hebben.

3.11. Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker enkel in Podujevë problemen te hebben gekend (stuk 4, gehoorverslag CGVS 30/09/2011, p. 21). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens de vraag stelde of het niet mogelijk is om zich elders in Kosovo te vestigen om deze problemen te vermijden, antwoordde verzoeker: *“Waar moest ik naartoe? Ik had niets”* (*Ibid.*, p. 21). Hij verduidelijkte omwille van zijn werkloosheid niet over de financiële middelen te beschikken om elders in zijn land van herkomst met zijn vijf kinderen een appartement te kunnen huren (*Ibid.*, p. 21). Verzoeker toont, zo merkt de Raad op, bijgevolg geenszins in concreto aan dat het voor hem onmogelijk is, op louter economische bezwaren na, om zich elders in Kosovo te vestigen om aldus aan de beweerde vervolgingen te ontsnappen.

3.12. Waar verzoeker de aandacht vestigt op de moeilijke socio-economische situatie voor Roma in Kosovo, die de Kosovaarse overheid, zo meent hij, niet zou aanpakken, en hierbij verwijst naar een artikel van een zekere “Heer Adam”, waarbij verzoeker, zo stelt de Raad vast, zich niet eens de moeite getroost om de bron van dit artikel te vermelden, merkt de Raad op dat de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over de algemene economische toestand in Kosovo hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, daar problemen van louter economische aard niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

3.13. Verzoeker heeft zijn beweerde vervolgingsproblemen niet aannemelijk kunnen maken en hij maakt evenmin aannemelijk dat de Kosovaarse autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Gelet op deze vaststelling en gelet op het feit dat hij niet aannemelijk maakt dat hij niet over een intern vluchtalternatief beschikt, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier vloeien elementen voort waaruit zou moeten blijken dat er in verzoekers land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN